

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 23/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A., spol. s r. o., B., právne zastúpenej advokátom JUDr. M. B., S., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 333/03, postupom Krajského súdu v Prešove v konaniach vedených pod sp. zn. 1 CoE 24/06, sp. zn. 6 CoE 2/07 a sp. zn. 8 CoE 33/07, postupom Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 146/09 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. VI/2 Pz 656/08 a sp. zn. XV/3 Spr 114/09 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A., spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2009 doručená sťažnosť spoločnosti A., spol. s r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou

namietala porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 333/03, postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 1 CoE 24/06, sp. zn. 6 CoE 2/07 a sp. zn. 8 CoE 33/07, postupom Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 146/09 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaniach vedených pod sp. zn. VI/2 Pz 656/08 a sp. zn. XV/3 Spr 114/09.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozhodnutím sp. zn. 72/2002 z 22. apríla 2002 Obec K. (ďalej len „obec“) vyrubila sťažovateľke daň z nehnuteľnosti za obdobie rokov 2000 a 2001. Podľa sťažovateľky je toto rozhodnutie obce nezákonné jednak preto, že daň z nehnuteľnosti jej bola vyrubená aj za pozemky, na ktorých sú nehnuteľnosti (stavby) jej patriace iba postavené, avšak tieto pozemky boli v tom čase vo vlastníctve iného vlastníka, a jednak preto, že daň z hospodárskych budov patriacich sťažovateľke bola podľa nej určená v nesprávnej výške, pretože obec podľa jej tvrdenia „*nesprávne začlenila hospodárske stavby podľa ich účelu v rozpore*“ s v tom čase platným všeobecne záväzným nariadením obce.

Vzhľadom na uvedené dôvody sťažovateľka v zmysle poučenia obsiahnutého v rozhodnutí obce sp. zn. 72/2002 z 22. apríla 2002, podľa ktorého bolo možné toto rozhodnutie napadnúť odvolaním „*do 30 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenie na OÚ v S. cestou obce K.*“, podala v tejto lehote odvolanie, avšak obec rozhodnutím sp. zn. 118/2002 zo 4. júla 2002 toto odvolanie zamietla ako oneskorene podané, pretože podľa nej nebolo podané v lehote 15 dní od doručenia napádaného rozhodnutia.

Podľa sťažovateľky obec týmto rozhodnutím o jej odvolaní porušila viaceré ustanovenia zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov

a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o správe daní“). Sťažovateľka je toho názoru, že odvolanie proti rozhodnutiu obce sp. zn. 72/2002 z 22. apríla 2002 podala včas v zmysle poučenia v ňom uvedeného, a tiež je tohto názoru, že ak obec nemienila jej odvolaniu vyhovieť, a to ani len čiastočne, bola povinná postúpiť ho na vybavenie nadriadenému daňovému orgánu.

Uvedené stanovisko sťažovateľky potvrdila podľa nej následne aj samotná obec, keď ju listom z 20. februára 2003 vyzvala, aby doplnila svoje podanie z 24. mája 2002 označené ako „*odvolanie*“ proti rozhodnutiu obce sp. zn. 72/2002 z 22. apríla 2002 s tým, že ak vytykané nedostatky neodstráni, resp. nedoplní, bude odvolacie konanie zastavené. Obec súčasne konštatovala, aby sťažovateľka považovala jej rozhodnutie sp. zn. 118/2002 zo 4. júla 2002 za bezpredmetné, pretože pri jeho vydávaní došlo z jej strany k omylu, keď nezohľadnila správnu lehotu na odvolanie, a to 30 dní tak, ako to bolo uvedené v poučení odvolaním napádaného rozhodnutia. Následne obec vyznačila na rozhodnutí sp. zn. 72/2002 z 22. apríla 2002 jeho právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 30. marec 2003.

Následne, z dôvodu, že sťažovateľka dobrovoľne neplnila povinnosť uloženú jej právoplatným a vykonateľným rozhodnutím sp. zn. 72/2002 z 22. apríla 2002 (ďalej len „*exekučný titul*“), obec ako oprávnená z tohto rozhodnutia podala 5. decembra 2003 návrh na začatie exekučného konania. Na základe toho súdny exekútor JUDr. J. F. (ďalej len „*súdny exekútor*“) požiadal okresný súd o vydanie poverenia na začatie exekučného konania na základe exekučného titulu. Poverenie bolo súdnemu exekútorovi okresným súdom vydané v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 333/03 17. mája 2004. Proti upovedomeniu o začatí exekúcie zo 7. júna 2004, ktoré bolo sťažovateľke doručené 16. júla 2004, podala sťažovateľka námietky proti exekúcii, ktoré odôvodnila nezákonnosťou exekučného titulu, ktorý podľa nej kvôli tejto nezákonnosti nemohol ešte ani nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť. Okresný súd uznesením č. k. 6 Er 333/03-20 z 5. novembra 2004 námietky sťažovateľky proti exekúcii zamietol s odôvodnením, že okresný súd ako súd exekučný nemôže v rámci už prebiehajúceho exekučného konania preskúmavať zákonnosť, resp. správnosť exekučného titulu (proti uvedenému uzneseniu okresného súdu odvolanie nebolo prípustné).

Podaním z 13. mája 2005 sa sťažovateľka domáhala na okresnom súde zastavenia exekučného konania z dôvodu, že podľa jej názoru exekučný titul ešte nie je právoplatný ani vykonateľný, pretože obec stále nerozhodla o jej odvolaní proti tomuto rozhodnutiu. Okresný súd uznesením č. k. 6 Er 333/03-57 z 24. júna 2005 návrh sťažovateľky na zastavenie exekučného konania zamietol, pretože okresný súd „*nemá možnosť v rámci exekučného konania preskúmať správnosť a zákonnosť exekučného titulu*“ a „*v rámci právnej istoty nie je možné kedykoľvek v akomkoľvek štádiu a bez uplatnenia zákonných lehôt preskúmať rozhodnutia, ktoré sú exekučnými titulmi*“. Na základe odvolania sťažovateľky bolo predmetné rozhodnutie okresného súdu potvrdené aj rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 1 CoE 24/06 z 29. septembra 2006.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že „*v ďalšom priebehu exekučného konania*“ okresný súd uznesením č. k. 6 Er 333/03-184 zo 14. decembra 2006 vyhovel námietkam sťažovateľky proti udeleniu príklepu súdnym exekútorom na dražbe nehnuteľností konanej 11. júla 2005 a udelenie tohto príklepu okresný súd neschválil. V dôsledku odvolania sťažovateľky ako povinnej z exekúcie, obce ako oprávnenej z exekúcie, ako aj v dôsledku odvolania súdneho exekútora krajský súd uznesením sp. zn. 6 CoE 2/07 z 12. apríla 2007 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 6 Er 333/03-184 zo 14. decembra 2006 a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 151/07 z 25. júla 2007 odmietnuté ako neprípustné.

Následne okresný súd uznesením č. k. 6 Er 333/03-222 zo 6. júna 2007 námietky sťažovateľky proti udeleniu príklepu súdnym exekútorom na dražbe nehnuteľností zamietol a príklep udelený súdnym exekútorom schválil (uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 28. júna 2007).

Okresnému súdu bolo následne doručené podanie sťažovateľky z 25. júna 2007 označené ako „*odvolanie*“ proti rozhodnutiu okresného súdu č. k. 6 Er 333/03-222 zo 6. júna 2007. Okresný súd postúpil toto podanie krajskému súdu, ktorý vo veci konal pod

sp. zn. 8 CoE 33/07, pričom uznesením z 30. apríla 2008 krajský súd vrátil vec bez vybavenia okresnému súdu z dôvodu, že na jeho dopyt adresovaný právnenému zástupcovi sťažovateľky, či jej podanie z 25. júna 2007 treba považovať za odvolanie alebo za návrh na zastavenie exekučného konania, právny zástupca sťažovateľky 18. apríla 2008 oznámil, že toto podanie je potrebné považovať za návrh na zastavenie exekučného konania. Keďže krajský súd na základe tohto oznámenia nemal o čom konať, vec bez ďalšieho vrátil okresnému súdu, aby ten rozhodol o návrhu sťažovateľky na zastavenie exekučného konania. Súčasne krajský súd upozornil okresný súd, aby preskúmal, či dôvody, kvôli ktorým sa sťažovateľka domáha zastavenia exekučného konania nie sú totožné s tými, o ktorých už raz okresný súd rozhodol uznesením č. k. 6 Er 333/03-57 z 24. júna 2005.

Sťažovateľka namieta, že aj napriek záväznému právnenému názoru krajského súdu, okresný súd po vrátení veci vyznačil právoplatnosť uznesenia č. k. 6 Er 333/03-222 zo 6. júna 2007, čo podľa nej nie je možné, pretože proti nemu riadne podala odvolanie, o ktorom krajský súd nerozhodol. Podľa sťažovateľky tak nezákonným spôsobom došlo k zmene vlastníka vydražených nehnuteľností na základe právoplatného uznesenia okresného súdu o schválení udeleného príklepu č. k. 6 Er 333/03-222 zo 6. júna 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28. júna 2007. Okrem toho sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že vlastnícke právo k vydraženým nehnuteľnostiam nadobudol v zmysle uvedeného uznesenia okresného súdu vydražiteľ – A. F., avšak zo zápisnice z verejnej dražby konanej 11. júla 2005 vyplýva, že predmetné nehnuteľnosti vydražil M. – A. F., takže okresný súd v uznesení č. k. 6 Er 333/03-222 zo 6. júna 2007 pochybil aj v tomto smere.

Okresný súd po vrátení veci z krajského súdu v intenciách jeho pokynov preskúmal dôvody, pre ktoré sa sťažovateľka podaním z 25. júna 2007 domáhala zastavenia exekučného konania, pričom zistil, že tieto dôvody sú totožné s dôvodmi, o ktorých okresný súd už raz právoplatne rozhodol, a to uznesením č. k. 6 Er 333/03-57 z 24. júna 2005, ktoré bolo potvrdené aj uznesením krajského súdu sp. zn. 1 CoE 24/06 z 29. septembra 2006. Preto okresný súd uznesením č. k. 6 Er 333/03-317 z 10. júla 2008 konanie o opätovnom návrhu sťažovateľky na zastavenie exekučného konania zastavil (*res iudicata*).

Sťažovateľka uviedla, že aj napriek tomu, že jej podanie bolo označené ako „*odvolanie*“, všeobecné súdy ho chybné posúdili ako návrh na zastavenie exekučného konania, pričom podľa nej, aj keby jej podanie bolo návrhom na zastavenie exekučného konania, bolo toto zastavenie prípustné, pretože exekučný titul sa nestal právoplatným a vykonateľným, a preto mal okresný súd zákonnú povinnosť exekučné konanie zastaviť.

Sťažovateľka podaním zo 14. júla 2008 podala generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti „*právoplatným rozhodnutiam súdov*“, ktoré vybavovala Krajská prokuratúra v Prešove (ďalej len „*krajská prokuratúra*“) v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 161/08, pričom listom z 25. septembra 2008 prokurátorka krajskej prokuratúry sťažovateľke oznámila, že nebol zistený zákonný dôvod na podanie mimoriadneho dovolania, pretože podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nie je možné podať mimoriadne dovolanie proti uzneseniu o zastavení konania (uznesenie č. k. 6 Er 333/03-317 z 10. júla 2008) a súčasne mimoriadne dovolanie možno podať iba do jedného roka od nadobudnutia právoplatnosti súdneho rozhodnutia, pričom uznesenie okresného súdu č. k. 6 Er 333/03-222 zo 6. júna 2007 nadobudlo právoplatnosť 28. júna 2007 a sťažovateľka podala podnet na mimoriadne dovolanie až 28. júla 2008, t. j. po uplynutí zákonnej jednoročnej lehoty na jeho podanie (list krajskej prokuratúry bol sťažovateľke doručený 2. októbra 2008).

Následne sťažovateľka podaním z 31. októbra 2008 podala v tej istej veci opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania a súčasne sa domáhala, aby generálna prokuratúra preskúmala spôsob vybavenia jej skoršieho podnetu krajskou prokuratúrou. Generálna prokuratúra listom č. k. VI/2 Pz 656/08-11 z 10. februára 2009 sťažovateľke oznámila, že sa stotožňuje s dôvodmi odloženia jej podnetu krajskou prokuratúrou a súčasne ju upozornila, že každý ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor iba vtedy, ak bude obsahovať nové skutočnosti (list generálnej prokuratúry bol sťažovateľke doručený 20. februára 2009).

Podaním z 18. marca 2009 podala sťažovateľka ďalší podnet na podanie mimoriadneho dovolania vo veci exekučného konania vedeného na okresnom súde pod

sp. zn. 6 Er 333/03 s tým, že v tomto podaní uviedla, že uvádza nové skutočnosti a súčasne sa domáha prešetrenia vybavenia skorších podaní v tejto veci. Vzhľadom na to, že v súvislosti s vybavením tohto podania jej nebolo doručené žiadne vyrozumienie od generálnej prokuratúry, sťažovateľka listom z 30. júna 2009 adresovaným prezidentovi Slovenskej republiky poukazovala na nečinnosť generálnej prokuratúry pri vybavovaní jej podania z 18. marca 2009. Následne generálna prokuratúra listom č. XV/3 Spr 114/09-5 z 26. augusta 2009 sťažovateľke oznámila, že vyhodnotením obsahu jej podania z 18. marca 2009 bolo zistené, že ide o opakované dôvody na podanie mimoriadneho dovolania, aké uvádzala aj v skorších svojich podaniach, preto generálna prokuratúra v zmysle skoršieho poučenia jej podanie nevybavovala, a tým považuje vec za ukončenú.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa spoločnosti A., spol. s r. o., B.(...) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom generálneho prokurátora SR, Krajského súdu v Prešove, Okresného súdu Humenné a Okresného súdu Svidník ako prikázanému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 146/2009 porušené boli.

2. Zrušujú sa

- Poverenie OS Humenné č. 5702 001477 zo dňa 17. 05. 2004,*
- Uznesenie OS Humenné sp. zn.: 6 Er 333/03-20 zo dňa 05. 11. 2004,*
- Uznesenie KS v Prešove č. k.: 1 CoE 24/06-163 zo dňa 29. 09. 2006,*
- Uznesenie KS v Prešove č. k.: 6 CoE 2/07-215 zo dňa 12. 04. 2007,*
- Uznesenie OS Humenné č. k.: 6 Er 333/03-222 zo dňa 06. 06. 2007,*
- Uznesenie KS v Prešove č. k.: 8 CoE 33/2007 zo dňa 30. 04. 2008,*
- Uznesenie OS Humenné č. k.: 6 Er 333/03-317 zo dňa 10. 07. 2008*

a vec sa vracia OS Svidník k sp. zn.: 7 Er 146/2009 ako prikázanému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

3. A., spol. s r. o., B.(...) priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 33.000,-€ (slovom tridsaťtisíceur), ktoré jej Okresný súd Svidník povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi právo na náhradu jeho trov jeho právneho zastúpenia, ktoré je Okresný súd Svidník povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. M. B. v rozsahu určenom pri skončení veci do 15 dní od doručenia ústavného nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstata námietok sťažovateľky proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 333/03 spočíva v jej tvrdení, že toto exekučné konanie sa ani nemalo konať, pretože exekučný titul, ktorým bolo rozhodnutie obce sp. zn. 72/2002 z 22. apríla 2002, nemohol nadobudnúť právoplatnosť, pretože sťažovateľka mala proti nemu podať účinné odvolanie. Z týchto námietok pramení nespokojnosť sťažovateľky aj proti rozhodnutiam krajského súdu v odvolacích konaniach (sp. zn. 1 CoE 24/06, sp. zn. 6 CoE 2/07 a sp. zn.

8 CoE 33/07) viažucich sa na exekučné konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 6 Er 333/03 a napokon aj proti spôsobu vybavenia jej podnetov na podanie mimoriadneho dovolania proti týmto rozhodnutiam, ktoré vybavovala generálna prokuratúra.

1. K namietanému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 333/03 a postupu krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 1 CoE 24/06, sp. zn. 6 CoE 2/07 a sp. zn. 8 CoE 33/07

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, v prvom bode sťažnostného petitu uvedením spisovej značky nekonkretizovala, v ktorom konkrétnom konaní mal okresný súd a krajský súd svojím postupom porušiť ňou označené práva zaručené v ústave a dohovore, avšak vzhľadom na to, že v druhom bode petitu sťažnosti sa sťažovateľka domáhala zrušenia presne označených rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, ako aj z popisu skutkového stavu v obsahu sťažnosti je možné vyvodit' sťažovateľkinu nespokojnosť práve s týmito rozhodnutiami, v ktorých sa v podstate tak okresný súd, ako aj krajský súd nestotožnili s jej názorom o nutnosti zastaviť exekučné konanie, pretože exekučný titul bol podľa sťažovateľky nezákonný a nemohol ani nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľky, ktorá je navyše v danom prípade zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení sťažovateľkou označených práv iba v súvislosti s tými rozhodnutiami orgánov verejnej moci, ktoré sťažovateľka označila v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti.

Sťažovateľka v sťažnosti vyjadruje svoju nespokojnosť s poverením, ktorým okresný súd 17. mája 2004 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie v exekučnom konaní

vedenom pod sp. zn. 6 Er 333/03, a s uznesením č. k. 6 Er 333/03-20 z 5. novembra 2004, ktorým okresný súd zamietol jej námietky proti exekúcii.

Sťažovateľka ďalej napáda uznesenie č. k. 6 Er 333/03-57 z 24. júna 2005, ktorým okresný súd zamietol jej návrh na zastavenie exekučného konania, ako aj nadväzujúce uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 CoE 24/06 z 29. septembra 2006, ktorým krajský súd na základe jej odvolania potvrdil uvedené uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekučného konania.

Sťažnosťou sťažovateľky napádaným rozhodnutím je aj uznesenie sp. zn. 6 CoE 2/07 z 12. apríla 2007, ktorým krajský súd zrušil dovtedy pre sťažovateľku priaznivé rozhodnutie okresného súdu č. k. 6 Er 333/03-184 zo 14. decembra 2006, ktorý vyhovel námietkam sťažovateľky proti udeleniu príklepu súdnym exekútorom na dražbe nehnuteľností. Krajský súd po zrušení tohto rozhodnutia vrátil vec späť okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dovolanie sťažovateľky proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu bolo pre jeho neprípustnosť odmietnuté.

Sťažovateľka napáda aj uznesenie krajského súdu sp. zn. 8 CoE 33/07 z 30. apríla 2008, ktorým vrátil bez vybavenia jej podania z 25. júna 2007 vec späť okresnému súdu s odôvodnením, že aj keď toto podanie bolo označené ako „*odvolanie*“ proti uzneseniu okresného súdu č. k. 6 Er 333/03-222 zo 6. júna 2007, je v skutočnosti, a to aj podľa vyjadrenia právneho zástupcu sťažovateľky, návrhom na zastavenie exekučného konania.

Napokon sťažovateľka v petite sťažnosti napáda aj uznesenie okresného súdu č. k. 6 Er 333/03-317 z 10. júla 2008, ktorým okresný súd po vrátení veci z krajského súdu rozhodol o návrhu sťažovateľky z 25. júna 2007 na zastavenie exekučného konania, a to tak, že konanie o tomto návrhu zastavil z dôvodu, že o takom istom návrhu odôvodnenom tými istými dôvodmi už okresný súd v minulosti raz rozhodol (*res iudicata*) uznesením č. k. 6 Er 333/03-57 z 24. júna 2005, ktoré bolo potvrdené aj uznesením krajského súdu sp. zn. 1 CoE 24/06 z 29. septembra 2006.

Po nadobudnutí právoplatnosti týchto uznesení, sa sťažovateľka, keď už podľa jej tvrdení nemala na ochranu svojich práv k dispozícii iný opravný prostriedok, domáhala preskúmania už uvedených rozhodnutí podaním podnetu generálnej prokuratúre na podanie mimoriadneho dovolania.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Sťažovateľka sťažnosťou napáda postup a označené rozhodnutia okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 333/03, ako aj rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 1 CoE 24/06 z 29. septembra 2006, sp. zn. 6 CoE 2/07 z 12. apríla 2007 a sp. zn. 8 CoE 33/07 z 30. apríla 2008.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa už 14. júla 2008 prvýkrát domáhala preskúmania uvedených rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu podnetom na podanie mimoriadneho dovolania, takže napádané rozhodnutia museli byť už v tom čase právoplatné.

Sťažnosť adresovanú ústavnému súdu sťažovateľka podala na poštovú prepravu 28. októbra 2009, pričom ústavnému súdu bola doručená 29. októbra 2009.

Z uvedeného vyplýva, že minimálne od 14. júla 2008, keď sťažovateľka podala v predmetnej veci generálnej prokuratúre prvýkrát podnet na podanie mimoriadneho dovolania, do 28. októbra 2009, keď bola sťažnosť sťažovateľky adresovaná ústavnému

súdu podaná na poštovú prepravu, nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Okrem tohto ústavný súd podotýka, že dvojmesačnú lehotu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti ústavnému súdu proti označeným rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu nemožno počítať od doručenia posledného oznámenia generálnej prokuratúry o vybavení podnetu sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania proti týmto rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu, tak ako to robí sťažovateľka, pretože podanie mimoriadneho dovolania je výhradným právom generálneho prokurátora, a teda nie je pre účastníka súdneho konania právne nárokovateľným opravným prostriedkom, a teda ani účinným a istým prostriedkom, ktorým by sa sťažovateľka mohla domáhať ochrany svojich práv pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (pozri bod 3).

2. K namietanému postupu Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 146/09

V súvislosti s napádaným postupom Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 146/09 ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka toto konanie, ako aj Okresný súd Svidník prvýkrát označila až v petite sťažnosti, pričom z obsahu sťažnosti nevyplýva, o aké konanie ide a ani v čom sťažovateľka vidí príčinnú súvislosť medzi porušením ňou označených práv a postupom Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 146/09.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu

a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Ústavný súd zistil, že konanie vedené Okresným súdom Svidník pod sp. zn. 7 Er 146/09 je v podstate tým istým exekučným konaním, ktoré prebiehalo pôvodne na okresnom súde pod sp. zn. 6 Er 333/03, avšak z dôvodu vylúčenia sudcov okresného súdu z prerokovania tejto veci bola vec prikázaná na ďalšie konanie Okresnému súdu Svidník.

Na uvedenom zistení ústavného súdu však nič nemení skutočnosť, že sťažovateľka v sťažnosti neuviedla žiadny argument na podporu jej požiadavky vysloviť ňou namietané porušenie označených práv postupom Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 146/09. Ústavný súd uvádza, že len tvrdenie sťažovateľky o porušení práva alebo slobody bez konkrétneho zdôvodnenia čím, resp. akým konkrétnym postupom malo k porušeniu dôjsť, nepostačuje na to, aby ústavný súd jeho porušenie vyslovil. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému postupu generálnej prokuratúry v konaniach vedených pod sp. zn. VI/2 Pz 656/08 a sp. zn. XV/3 Spr 114/09

3.1 V konaní vedenom generálnou prokuratúrou pod sp. zn. VI/2 Pz 656/08 bol preskúmaný podnet sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiam okresného súdu vydaným v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 333/03, ako aj na preskúmanie s nimi súvisiacich odvolacích rozhodnutí krajského súdu. List generálnej prokuratúry o spôsobe vybavenia podnetu sťažovateľky č. k. VI/2 Pz 656/08-11 z 10. februára 2009 bol sťažovateľke doručený 20. februára 2009.

Od 20. februára 2009, keď skončilo namietané konanie generálnej prokuratúry vedené pod sp. zn. VI/2 Pz 656/08, do 28. októbra 2009, keď bola sťažnosť sťažovateľky adresovaná ústavnému súdu podaná na poštovú prepravu, nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3.2 Aj v konaní vedenom pod sp. zn. XV/3 Spr 114/09 sa generálna prokuratúra zaoberala preskúmaním podnetu sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiam okresného súdu vydaným v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 333/03, ako aj na preskúmanie s nimi súvisiacich odvolacích rozhodnutí krajského súdu.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že podanie mimoriadneho dovolania je podmienené splnením zákonných predpokladov, ktoré sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľky, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 43/07, II. ÚS 267/07).

Vychádzajúc zo svojej stabilizovanej judikatúry ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označeným rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv

sťažovateľky, keďže platná zákonná úprava nezakladá sťažovateľke právo (právny nárok) na vyhovenie jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo strany generálneho prokurátora.

Ústavný súd sa síce stotožňuje so záverom, že ani závery, resp. dôvody generálneho prokurátora o nevyhovení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania sa nemôžu zakladať na svojvôli, avšak v prípade sťažovateľky preskúmaním záverov generálnej prokuratúry ústavný súd nezistil, že by tieto boli neodôvodnené alebo v zjavnom rozpore so znením zákona. Generálna prokuratúra stručne a zrozumiteľne sťažovateľke vysvetlila, že podanie mimoriadneho dovolania nie je prípustné, pretože podľa Občianskeho súdneho poriadku mimoriadne dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu o zastavení konania, a tiež tento mimoriadny opravný prostriedok nie je možné uplatniť po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty na jeho podanie.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu (v danom prípade generálnej prokuratúry) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 43/07).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol po jej predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2010